

mellettünk élőkkel. Ott lazítunk, ott engedünk meg többet magunknak. Szeresd felebarátodat, hiszen Ő te vagy! Szeresd férjedet, szeresd feleségedet, gyermekedet, unokádat, hiszen Ő te vagy! (Itt még genetikailag is igaz!)

Ami hibát látsz a másikban, javítsd ki magadban! Azt mondja a pszichológia, hogy általában azt a hibát vesszük észre a másikban, amit magunkban sem szeretünk (tudat alatt). Ezért lehet ez irányadó, hogy: hu-juj, ezt először magamban kellene kijavítani, és az esetek többségében, valahogy tényleg kihat a másikra és megoldódik a probléma. Igen! Ha azt akarom, hogy kedvesek legyenek hozzám én legyek kedves. Ha azt akarom, hogy meghallgassanak, én hallgassam meg a másikat. Ha azt akarom, hogy ne piszkáljon a másik, én semmiképpen ne piszkáljam! Ha azt akarom, hogy a másik ajándékozzon meg a bizalmával, előtte én ajándékozzam meg a bizalmammal. Ha azt akarom, hogy a másik ne adja tovább a panaszokaim információit, akkor egyáltalán ne panaszodjak. (Találjam meg a módját, hogy másképp tegyem le a terhet.) És még sorolhatnám. Istenem segíts nekünk, hogy ne zsörtölődős, bosszankodó, vagy éppen könnyeit nyelő, szomorú arcú öregek legyünk! Adj nekünk megértést, érző szívet, nehézségek fölé emelő, mosolygós bölcsességet! Amen

Idézetek József Attila verseiből (Azért pont 9, mert ennyien voltunk jelen.):

„Tudom, hogy nemcsak por vagyunk:

Por és Istenpor vagyunk.

Visszahullván

A por a porral elkeveredik

Visszahullván

Így keveredik el Istennel a lélek (Tanítások)

„Ahol a szabadság a rend

Mindig érzem a végtelent.” (Töredékek)

„Mindannyian és egyformán

Testvéreim vagytok.” (Tanítások)

„dolgozni csak pontosan, szépen,

ahogy a csillag megy az égen,

úgy érdemes” (Ne légy szeles)

„Az igazat mondd,

ne csak a valódit” (Ars poétika)

„Nyissuk ki egészen magunkat,

egyszerre jusson mindenki szeretetre” (Érik a fény)

„Mert szeretsz s nyugton alhatom

neked én be is vallhatom

az elmúlástól tetten érten,

hogy önmagamba én se férttem,

a lelkem azért közvagyon.” (Flórának)

„Gyémánthegeyen állunk,

De zsebünkben kavicsok vannak.

Nagyon elfelejtettük, hogy angyalok voltunk.”

(Gyémánt)

„Tanultátok-e a számokat?

Bizony számok az emberek is,

Míntha sok 1-es volna az irkában.

Hanem ezek maguk számolódnak

És csudálkozik módfölött az irka,

Hogy mindegyik csak magára gondol,

Különb akar lenni a többinél

S oktalanul külön hatványozódik,

Pedig csinálhatja a végtelenségig,

Az 1 ilyformán mindig 1 marad

És nem szoroz az 1 és nem is oszt.

Vegyetek erőt magatokon

És legelőször is

A legegyszerűbb dologhoz lássatok –

Adódjatok össze,

Hogy roppant módon felnövekedvén,

Az Istent is, aki végtelenség,

Valahogyan megközelítsétek.” (A számokról)

MIKLOVICZ LÁSZLÓ

HOMÍLIA

A prédikációk írásával kapcsolatban azt ajánlja az egyház, hogy elsősorban az evangélium üzenetét bontsa ki a prédikátor. Ettől az ajánlástól most eltértek és mindhárom szentírási részhez próbálok néhány gondolatot fűzni.

Az Apcs. a kibontakozó ősegyház életmegnyilvánulásairól beszél. Valójában arról, amit akkor csináltak és azóta is csinálni kellene az egyháznak, ill. mindenkinek, aki Jézus egyházába tartozónak vallja magát.

A legfontosabb az ev. hirdetése, amit Jézus a barátai lelkére kötött, amikor eltávozott a köreiből: ti „Tegyetek tanítványommá minden népet...!” Az ősegyházban ezt a „parancsot” még úgy értelmezték, ahogyan Jézus is, azaz nem csak egyesek, előljárók, mostani fogalommal élve papok dolga az igehirdetés, hanem mindenki dolga. Csak néhány évtizednek kellett eltelni és már feladták ezt az elvet és az ev. hirdetése az időközben kialakult papságra korlátozódott. Ez a tendencia az évszázadok során egyre erősebb lett és a mai napig tartja magát, megingathatatlanul. Bár éppen azon fáradozok, hogy megingassam. Az eredmény jól érzékelhető: a hívek többsége befejezte a teológiai tanulmányait az általános iskola utolsó hittanóráján és akinek lenne ugyan ambíciója a jó hír mondására, annak sincs meg az a magabiztossága, evangéliumi ismerete, ami szükséges ehhez a tevékenységhez. Persze meg van az ellenszere: felnőtt katekézis, biblia óra stb.

Az apostolok és kiemelten Pál apostol másik fajta tevékenysége az új tanítványok bátorítása, lelkesítése, a bizonytalanságaik eloszlatása és h. a Szerető Atya gondoskodó szeretetére irányítsák a figyelmet.

A harmadik megnyilvánulásuk az előljárók „rendelése”. A szociológia azt mondja, h. nincs közösség közösségvezető nélkül. Ezt már akkor is tudták és a legalkalmasabbság elvén választottak előljárót. Jézus tanítása alapján az a legalkalmasabb közösségvezető, akinek a legtöbb talentuma van és ezeket kamatoztatja is. Tehát nem a Holdról pottyán, ismeretlenként a közösség élére, hanem mint a közösség tagja, már bizonyította a rátermettségét, elkötelezettségét, hitét, szolgálatkészségét. Gyakorlatilag a kézrátétel egy megerősítés, egy ténymegállapítás volt: igen ő az. Bizony ez az ősegyházi gyakorlat is már a feledés homályába merült...

Most pedig tekintsünk a jelenések könyve részletére! Ezt a könyvet Apokalipszisnek is nevezik. Miért? A Kr. e. 2-1. században létrejött apokaliptika (apokalüpszis = feltárás, felfedés, kinyilatkoztatás), a végidő közeli eljövételének türelmetlen várása, illetve az eme eljövettel kapcsolatos elképzelések összessége. Tárgyát azok az események alkotják, amelyek (az elképzelések szerint) lezárják és beteljesítik majd a történelmet, és bevezetik az – e világi és/vagy túlvilági értelemben vett – végidőt.

Lényegi mozzanatai a következők: A történelem beteljesedése Isten közvetlen beavatkozásának eredménye lesz; véget ér a jelenlegi tökéletlen világrend, helyébe üdvösséges és végleges világrend lép. A nagy fordulatig a gonoszság uralkodik, de aztán Isten leszámol a gonoszokkal, a bűnösöket megbünteti, a jókat pedig megjutalmazza. Ennek az „igazságtevésnek” az egyetemességét az teszi lehetővé, hogy a halottak feltámadnak. A többnyire borzalmas

események és kozmikus katasztrófák időpontját és menetét Isten egy-egy embernek „tárja föl, nyilatkoztatja ki” álmok, látomások, mennyei utazások révén. Az így nyert ismeretek a „beavatottak” számára vannak fenntartva. Az apokaliptikus elképzelésvilág különösen fontos alakja egy titokzatos „Emberfia” emberfia... Egészen mást jelentett az „emberfia” a kor apokaliptikus irodalmában: „titokzatos, hatalmas, emberfeletti ember, aki arra lett kiválasztva, hogy meghatározott napon lejjön az égből, és dicsőséges világbíróként a büntető angyalok segítségével végrehajtsa Isten bosszúját a gonoszokon”

Az apokaliptika megteremtette a maga sajátos szimbolikus nyelvezetét és irodalmi formáit; a művek általában álnéven, a múlt kiemelkedő személyiségeihez kötve jelentek meg. Az Újszövetségben egyetlen „klasszikus” apokaliptikus mű kapott helyet: a Jelenések könyve. Talán mondanunk sem kell, hogy az apokaliptikus műfaj Jézus tanításától teljesen idegen.

Ezzel eljutottunk az evangéliumhoz, amelyet állítólag ugyanaz a János írt, aki a Jelenések könyvét. Valójában a Jelenések könyve szerzője kérdéses, mert a szentírás kutatók szerint több személy is számításba jöhet.

Talán azzal kezdhethetnénk az evangélium üzenetének a kutatását, hogy axiómaszerűen megállapítjuk, h Jézus tanításának a központi tartalma az erőszakmentesség. Ez alighanem kétségtelen, annak ellenére, hogy az egyházak történelmében és tanításában alig kap hangsúlyt. Ha a szinoptikus evangéliumokat végig olvasnánk, egyértelmű lenne számunkra, hogy adás, a szolgálat mellett a békességteremtés a leginkább hangsúlyos. Viszont a meglepetést éppen János evangéliuma szolgáltatja, az imént hallott részlettel, amelyet még tovább bővíthetünk egy hasonlóval, ugyancsak innen idézve: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” Tehát amit Jézus minden emberre, még az ellenségre is kiterjeszt, a feltétel nélkül szeretést, az János korlátozza a barátokra, ill. ahogy az imént olvastuk: „egymásra”... „szeressétek egymást!”. Persze ha csak ez utóbbi megvalósulna a keresztény világban, az már egymagában is látványos tanúságtétel lehetne. Ebből az egymást szerető magatartásból nőhetne ki a szeretet országa ebben a biológiai világban és a tovább lépést pedig a szeretet határtalanítása jelentené, azaz a mindenkire kiterjedő, feltételekhez nem kötött szeretet. Na ez lenne egy világra szóló tanúságtétel Jézus és az Ő tanítása mellett.

Kívánom is a kedves testvéreknek, hogy ilyen világra szóló, tanúságtevő életet éljenek, hátha a jó példa is ragadós.

Felsőpetény, Húsvét után 5. vasárnap